ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) N. A. M. B.**, a **b) L. B.**, oba zastoupeni advokátem JUDr. Milanem Hulíkem, se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2008, č. j. 9 Ca 78/2008 - 81,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze. Tímto rozsudkem byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie (dále jen „žalovaný“) ze dne 23. 9. 2005, č. j. SCPP-3680/C-218-2005, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Oddělení cizinecké policie Teplice, ze dne 15. 8. 2005, č. j. SCPP-01927/UL-IX-CI-08-2005, kterým byla zamítnuta žádost prvního stěžovatele o povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

Stěžovatelé v kasační stížnosti uplatňují důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy nesprávné posouzení právní otázky městským soudem, vady v řízení před správním orgánem a jinou vadu řízení před městským soudem.

Stěžovatelé ve své kasační stížnosti rekapitulují stav dosavadního soudního řízení a v závěru uvádějí, že jsou přesvědčeni o tom, že na žádost prvého stěžovatele neměla být aplikována Hlava IVa zákona o pobytu cizinců, jak to konstatoval městský soud ve svém původním rozhodnutí, tedy předtím, než bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu.

Dále také trvají na tom, že napadenými rozhodnutími o zamítnutí žádosti prvého stěžovatele došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života jich obou.

Z těchto důvodů stěžovatelé navrhují napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a vyhrazují si právo doplnit důvody kasační stížnosti do 14 dnů. Zároveň s touto kasační stížností spojili také žádost o přiznání odkladného účinku.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že první stěžovatel podal u Policie ČR, oddělení cizinecké policie Teplice (dále jen „prvostupňový správní orgán“) dne 29. 6. 2005 žádost o povolení k trvalému pobytu na území. K ní přiložil kromě jiných dokumentů oddací list prokazující, že dne 21. 5. 2005 uzavřel manželství s L. V., a také rodný list a osvědčení o státním občanství ČR jejich syna A. B.. Ve spise byl také založen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 21. 9. 2000, sp. zn. 3 T 121/99, jímž byl první stěžovatel odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody za trestný čin znásilnění; dále rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. 3. 2001, sp. zn. 8 T 149/2000, jímž byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody za trestný čin výtržnictví způsobený hádkou za použití nože; dále rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 5. 2002, sp. zn. 9 T 194/2001, jímž byl odsouzen k peněžitému trestu za trestný čin krádeže mobilního telefonu v tramvaji, a také rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 26. 1. 2004, sp. zn. 19 T 153/2003, jímž byl odsouzen k trestu obecně prospěšných prací za trestný čin krádeže dalšího mobilního telefonu, opět v tramvaji. V rámci řízení o povolení trvalého pobytu byl sepsán dne 21. 7. 2005 protokol o vyjádření druhé stěžovatelky jako účastnice správního řízení, která při něm popsala své seznámení s prvním stěžovatelem a jejich společný život, obdobné vyjádření poskytl prvostupňovému správnímu orgánu i první stěžovatel. Při dalším sepsání vyjádření obou stěžovatelů dne 17. 8. 2005 jim prvostupňový správní orgán oznámil, že žádost prvého stěžovatele bude zamítnuta, s čímž oba vyjádřili nesouhlas, zejména pro nemožnost druhé stěžovatelky odejít kvůli jejímu studiu do Egypta.

Po tomto řízení vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí ze dne 15. 8. 2005, č. j. SCPP-01927/UL-IX-CI-08-2005, jímž žádost prvého stěžovatele zamítl podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť shledal důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Prvostupňový správní orgán prověřoval, zda manželství obou stěžovatelů nebylo uzavřeno účelově, a konstatoval na základě jejich výpovědí a dalších důkazů, že tomu tak nebylo. Na druhé straně ale také zjistil, že byl první stěžovatel celkem šestkrát pravomocně odsouzen pro různé trestné činy, z čehož dovodil, že by mohl závažným způsobem porušit veřejný pořádek, který definoval jako souhrn pravidel chování na veřejnosti.

Proti tomuto rozhodnutí podal první stěžovatel odvolání odůvodněné tím, že se jedná o nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života daný tím, že jeho manželka je na mateřské dovolené s jejich devítiměsíčním synem A., a pokud by musel vycestovat, byla by nucena vystačit s dávkami v mateřství a hlavně by došlo k jeho odloučení od rodiny. Namítal proto rozpor s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a zavázal se, že bude dodržovat všechny právní předpisy v ČR, aby nebyl nebezpečný pro veřejný pořádek v ČR. Odvolání bylo podpořeno i vyjádřením druhé stěžovatelky, která připomněla, že její manžel žije v ČR od roku 1993, do roku 2000 neměl se zákonem problémy, poté byl odsouzen, přestože druhá stěžovatelka je přesvědčena o jeho nevině, a jakkoli je nyní podmínečně odsouzen, tato podmínka mu již končí a on hodlá žádat o vymazání záznamu z trestního rejstříku. Již nyní

řádně chodí k probační úřednici, která mu také poradila, aby zastavil své řízení o udělení azylu a požádal o povolení k trvalému pobytu. Totéž mu poradil i prvostupňový správní orgán, aniž by se však zmínil o nutnosti mít výpis z rejstříku trestů. Nastínila následky, jaké by pro ni představovalo, kdyby musel manžel z ČR odejít, a připomněla, že není nebezpečný, naopak byl sám několikrát napaden pro svou barvu pleti.

Toto odvolání bylo zamítnuto výše označeným rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 9. 2005. Žalovaný konstatoval, že předmětem řízení bylo posouzení žádosti o vydání zvláštního pobytového povolení podle § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což plyne z toho, že za rodinného příslušníka Evropské unie je třeba považovat i manžela občana ČR. I žalovaný se pak ztotožnil s názorem, že svým opakovaným pravomocným odsouzením pro spáchání trestných činů první stěžovatel prokazuje, že se nejedná o osobu skýtající záruku dodržování českých zákonů, a je důvodné podezření, že může veřejný pořádek narušit i v budoucnu. Žalovaný přitom přihlédl i k článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a k dalším zárukám práva na respektování rodinného a soukromého života, shledal ovšem, že ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle nějž bylo rozhodováno, nepřiznává rozhodujícímu správnímu orgánu správní uvážení, v jehož rámci by mohl přihlédnout k přiměřenosti důsledků rozhodnutí pro soukromý a rodinný život cizince, tak jak to umožňuje např. písm. c) téhož ustanovení. Nepříznivé následky pro rodinný život obou stěžovatelů proto nemohly být zohledněny jako podpůrné pro změnu původního rozhodnutí. Z téhož důvodu odmítl i přihlédnout k protokolům z výslechů provedených v rámci trestního řízení s prvým stěžovatelem, jako k novým důkazům.

Oba stěžovatelé podali žalobu k Městskému soudu v Praze odůvodněnou tím, že žalovaný vůbec nevzal v úvahu uzavření sňatku mezi stěžovateli a narození dítěte z tohoto manželství, a poukázali na nepřiměřenost zásahu do rodinného života prvého stěžovatele a obtížnost situace druhé stěžovatelky způsobené případným nuceným vycestováním jejího manžela.

Této žalobě bylo vyhověno rozsudkem městského soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 9 Ca 265/2005 - 42. V něm dospěl soud k závěru, že žádost prvého stěžovatele neměla být posouzena podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nýbrž podle jeho § 78 a násl. Vyšel ze znění tohoto zákona, jak bylo změněno zákonem č. 217/2002 Sb., jímž byli mimo jiné rozděleni „cizinci“ do dvou základních kategorií, a to na občany Evropské unie a ostatní cizince. Trvalý pobyt občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků byl upraven v Hlavě IVa zákona o pobytu cizinců. První stěžovatel je cizincem, který není občanem Evropské unie, a proto mělo být o jeho žádosti rozhodováno podle Hlavy IV, a nikoli Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců, naopak názor správních orgánů, že se stěžovatel stal svým sňatkem rodinným příslušníkem občana EU, nemůže obstát, neboť by to vedlo k obsolentnosti ustanovení § 65 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců, neboť každý cizinec žádající o trvalý pobyt pro manželství s občanem ČR by byl posuzován jako manžel občana EU, čímž by byl setřen rozdíl mezi oběma skupinami cizinců, jak byl nastolen právní úpravou. Na stěžovatele jako občana třetí země žádajícího o trvalý pobyt z důvodu manželství s občanem ČR měla být použita Hlava IV zákona o pobytu cizinců. Pokud podle ní správní orgány nepostupovaly a dopustily se chybné právní kvalifikace, je jejich rozhodnutí stiženo podstatnou vadou řízení, neboť hlediska pro zamítnutí žádosti stěžovatele o trvalý pobyt měla být hledána v § 78 zákona o pobytu cizinců. K této vadě přitom soud přihlédl z úřední povinnosti podle § 76 odst. 1 písm. c) a odst. 3 s. ř. s. a správní rozhodnutí obou stupňů zrušil podle § 78 s. ř. s., aniž by se z důvodu procesní ekonomie zabýval žalobními námitkami uplatněnými v podané žalobě.

Tento rozsudek byl v reakci na kasační stížnost žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 2 As 46/2007 - 65. Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelé námitku, že ustanovení Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců neměla být aplikována, vůbec nevznesli. Městský soud se tudíž touto otázkou neměl vůbec zabývat, neboť nelze tvrdit, že by tato skutečnost „vyšla najevo při jednání" ve smyslu § 76 odst. 3 s.ř.s. ve vazbě na jeho odst. 1 písm. c). Takový výklad tohoto ustanovení by totiž byl rozporný s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozsudkem ze dne 17. 12. 2007, sp. zn. 2 Afs 57/2007, podle nějž lze na základě tohoto ustanovení prolomit zásadu koncentrace řízení jen ve vztahu k takovým skutečnostem, které žalobci nemohly být známy, takže je nemohl uplatnit v rámci žalobních bodů. Koncentraci řízení tak nemohlo prolomit pouhé zjištění městského soudu, že na žádosti „neobčanů" Evropské unie majících za manžela občana ČR nemá být aplikována Hlava IVa zákona o pobytu cizinců, a pokud tak městský soud učinil, překročil meze dané žalobními body a zatížil tak své rozhodnutí vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Obiter dictum pak NSS uvedl, že i na tyto případy má být aplikována Hlava IVa, a nikoli Hlava IV zákona o pobytu cizinců, byť to vede k některým aplikačním paradoxům, zejména obsolentnosti § 65 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců, a ke stírání rozdílů mezi některými skupinami cizinců, pro něž zákonodárce snad chtěl nastolit různý právní režim, ovšem nepovedlo se mu to. Tuto chybu zákonodárce pak nelze aplikovat k tíži jednotlivců.

Městský soud pak žalobu v novém řízení zamítl rozsudkem napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. V něm se řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a neposuzoval již to, zda měla být aplikována Hlava IVa zákona o pobytu cizinců, nýbrž zda byla aplikována správně. Přitom se městský soud shodl se žalovaným v tom, že na prvého stěžovatele dopadal § 87h tohoto zákona, když u něj skutečně byla důvodná obava, že by mohl narušit veřejný pořádek. Důvodnost takového nebezpečí plně prokazuje pestrá kriminální minulost prvého stěžovatele, jenž byl celkem šestkrát pravomocně odsouzen. Z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že není úkolem prvostupňového správního orgánu prokazovat, že se cizinec tohoto porušení jistě dopustí, nýbrž pouze že je zde důvodné nebezpečí. Po takovém zjištění pak bylo nutno žádost prvého stěžovatele o zvláštní pobytové povolení bez dalšího zamítnout, neboť text tohoto ustanovení nedával prvostupňovému správnímu orgánu prostor pro zohlednění toho, že se prvý stěžovatel oženil s druhou stěžovatelkou a narodilo se jim dítě. Nemohl ani přihlédnout k tomu, zda zamítnutí žádosti nezasáhne do soukromého a rodinného života jich obou, neboť k tomu byl podle § 87h odst. 2 zákona o pobytu cizinců oprávněn pouze při zamítání z důvodu závažné nemoci podle § 87h odst. 1 písm. c), což nebyl případ prvého stěžovatele. Žalovaný se navíc vypořádal se všemi argumenty týkajícími se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života prvého stěžovatele. Městský soud také upozornil na hranice práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zásah do tohoto práva ze strany žalovaného byl odůvodněn ochranou veřejného pořádku a byl proveden na základě zákona. Další námitky, tedy námitky mířící do údajně malé společenské nebezpečnosti kriminálního jednání prvého stěžovatele, uplatnili stěžovatelé až po uplynutí lhůty stanovené pro rozšíření žaloby, a proto k nim městský soud nemohl podle § 71 odst. 2 s. ř. s. přihlížet.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelé v kasační stížnosti uplatnili dva důvody. V prvém z nich vyjadřují své přesvědčení, že na žádost prvého stěžovatele neměla být aplikována Hlava IVa zákona o pobytu cizinců. K závěru, že na prvého stěžovatele tato hlava zákona o pobytu cizinců být aplikována

měla, se však zdejší soud vyjádřil právě již v předcházejícím rozsudku v téže věci, tedy ve svém rozsudku ze dne 24. 1. 2008. V něm dospěl k závěru, *„že se neztotožňuje ani se samotným právním názorem městského soudu. Městský soud sice správně upozorňuje na fakt, že v důsledku výkladu, jenž i na neobčany EU, kteří si vezmou za manžela občana ČR, hledí jako na rodinné příslušníky občana EU, dochází k některým aplikačním paradoxům, jako je (respektive byla, neboť je tu posuzován právní stav do 23. 11. 2005) obsolentnost § 65 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců i další překryvy s Hlavou IV téhož zákona a stírání rozdílů mezi některými skupinami cizinců, které zákonodárce patrně chtěl nastolit. Zákonodárci se však nepodařilo zdárně vtělit tento předpokladatelný úmysl - odpovídající snaze o zvýhodnění občanů Evropské unie v zájmu promítnutí svobody pohybu občanů EU po jejím území - do textu zákona. Městský soud postavil proti jazykovému výkladu použitému stěžovatelem velmi fundovaný výklad systematický a teleologický, aby toto pochybení zákonodárce překlenul. Přesto musí zdejší soud konstatovat, že v souladu s jeho konstantní judikaturou (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2004, sp. zn. 2 Afs 122/2004, publ. pod č. 474/2005 Sb. NSS) nelze pochybení zákonodárce přičítat k tíži fyzických a právnických osob, a proto za situace, kdy se patrně rozchází úmysl zákonodárce s textem zákona, v němž měl být tento úmysl vtělen, je třeba použít toho výkladu, který je pro fyzické a právnické osoby, jimž z něj vyplývají práva a povinnosti, příznivější. Tímto výkladem byl v daném případě jednoznačně výklad jazykový stavějící neobčany EU, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů ČR, do výhodnějšího postavení, jak jej použil stěžovatel a předtím správní orgán prvého stupně. Právní úvaha městského soudu tak sice lépe odrážela nedokonale vyjádřený úmysl zákonodárce a systematiku zákona, ovšem způsobem jdoucím více k tíži obou žalobců, což neodpovídá celostnímu pojímání státu, kde orgány právo aplikující jej mají pokud možno vykládat tak, aby odvrátily od subjektů práva důsledky pochybení zákonodárcových."*

Pokud tak stěžovatelé kritizují nyní posuzovaný rozsudek městského soudu tím, že se hlásí k jeho rozsudku původnímu, který byl zrušen Nejvyšším správním soudem, volají pouze po tom, aby se zdejší soud znovu zabýval otázkou, kterou ve vztahu k jejich žalobě již vyřešil. Taková kasační námitka je ovšem podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná, neboť zdejší soud je plně vázán svým právním názorem vysloveným dříve v téže věci. Plyne to i z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, sp. zn. 9 Afs 59/2007, publ. pod č. 1723/2008 Sb. NSS, kde uvedl: *„Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].*

Tato vázanost právním názorem je prolomena v případě změny skutkových zjištění či právních poměrů nebo dojde-li k podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen respektovat v novém rozhodnutí. Takový případ nastane např. tehdy, uváží-li v mezidobí mezi prvním zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu a jeho rozhodováním v téže věci o opětovné kasační stížnosti o rozhodné právní otázce jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Evropský soudní dvůr, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 17 s. ř. s. nebo plénum či kolegium ve stanovisku přijatém podle § 19 s. ř. s."

K žádné ze situací předpokládaných druhým odstavcem této právní věty nedošlo, takže nyní rozhodující senát Nejvyššího správního soudu je v otázce aplikovatelnosti Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců na žádost prvého stěžovatele nadále vázán tím názorem, který ve vztahu k témuž správnímu rozhodnutí již vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 24. 1. 2008.

Na tom nemůže nic změnit ani to, že v onom rozsudku se k této právní otázce vyjádřil pouze obiter dictum. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, sp. zn. 2 Afs 67/2008, publ. pod č. 1697/2008 Sb. NSS, pro posouzení relevance právního argumentu obsaženého v rozsudku není zásadní, zda byl obsažen v části označitelné za ratio decidenci či v části označené jako obiter dictum: *„Nejvyšší správní soud má však za to, že vzájemné*

odlišování nosných důvodů rozhodnutí (ratio decidendi) a vyslovení se k některým právním či skutkovým otázkám nad jejich rámec (obiter dictum) nelze nazírat příliš schématicky a určitě je nelze jakkoliv přeceňovat. Toto odlišení je totiž výrazem vyjádření názoru rozhodujícího soudu, co považuje za jádro rozhodnutí, a co má význam jen např. z hlediska jeho lepší srozumitelnosti, dovysvětlení některých otázek, bližšího seznámení s myšlenkovými pochody soudu apod. V obou případech se však jedná o názor soudu, vyslovený vrchnostenským způsobem: formou individuálního právního aktu. Tato forma rozhodnutí je závazná jako celek a nelze proto apriori vyloučit, že část označená jako obiter dictum tuto povahu mít nemůže. Velmi srozumitelně řečeno: názor soudu na to, zda se jedná či nikoliv o obiter dictum, může být v praxi nakládání s daným judikátem značně modifikován a může dojít i k tomu, že obě popsané části mohou být zaměňovány. Nemluvě ani o tom, že ne vždy rozhodující soud srozumitelně odliší, kterou část odůvodnění zamýšlel jako nosnou a kterou naopak jen jako dovysvětlující, takže způsob výkladu takovéhoto judikátu sám nikterak neulehčí. Za situace, kdy je již obecně přijímán názor, podle něhož právní norma žije do značné míry nezávisle na svém gramatickém vyjádření v textu právního předpisu a je především úkolem interpreta najít její skutečný smysl, potom nutně platí tato teze obdobně i pro práci s judikaturou. Teprve interpretační a aplikační praxe totiž často ukáže, které části rozhodnutí soudů se ukáží v průběhu času jako nosné, zavazující, precedenční, a které naopak mají jen velmi úzký, veskrze toliko informační, význam.“

Přehlédnout ostatně nelze ani to, že i část označená jako obiter dictum je stále jakýmsi poselstvím soudu k účastníkům či k nižším soudům a soud by k ní patrně nepřikračoval, kdyby vyslovení názorů v ní obsažených nepokládal za podstatné, smysluplné a způsobilé ovlivnit například právní posouzení některých věcí soudem nižšího stupně. Tak je tomu u rozsudků Nejvyššího správního soudu typicky právě tehdy, kdy je rozhodnutí krajského soudu rušeno pro nepřezkoumatelnost, ale Nejvyšší správní soud považuje za racionální vyjádřit například svůj názor na právní otázku, jež je v dané věci rozhodná, byť její posouzení nebylo – a v logice kasačního přezkumu ani nemohlo být - důvodem zrušení rozsudku krajského soudu. Tak tomu bylo i v daném případě. Jinak řečeno, zdejší soud se již k otázce správnosti aplikace Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců na žádost prvého stěžovatele vyjádřil, městský soud jeho právní názor zcela správně respektoval a kasační námitka, která by jej chtěla zpochybnit, aniž by přinesla například důvody k provedení judikatorního odklonu, je nutně nepřípustná.

Druhá kasační námitka je pak nanejvýš obecná, když v ní stěžovatelé pouze uvádějí, že napadenými rozhodnutími došlo k nepřiměřenému zásahu do jejich soukromého a rodinného života. K této námitce lze pouze uvést, že se s ní městský soud vypořádal zcela podrobně, důkladně a přesvědčivě, když zohlednil jak to, že v době rozhodování žalovaného zněl použitý § 87h zákona o pobytu cizinců tak, že zásah do soukromého nebo rodinného života cizince znemožňoval zamítnutí žádosti o zvláštní pobytové povolení pouze v případě zamítání z důvodu závažné nemoci žadatele podle § 87h odst. 1 písm. c) tohoto zákona. Vypořádal se i se souladností postupu žalovaného s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a článkem 10 Listiny základních práv a svobod. K tomutu rozboru již Nejvyšší správní soud nemá při jeho podrobnosti a úplnosti co dodat, ostatně stěžovatelé v tomto bodě nic argumentačně nového vzhledem ke stručnosti a obecnosti této námitky také nepřinášejí.

Na tom nemůže nic změnit ani výpis z rejstříku trestů prvého stěžovatele, který dodal jejich právní zástupce, aniž by tento výpis mohl podpořit některou z dvojice důvodů podání kasační stížnosti.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Žádostí o přiznání odkladného účinku se Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval, když o věci samé rozhodl neprodleně po obdržení kasační stížnosti a provedení nezbytných procesních úkonů.

Stěžovatelé, kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu